

Οικογ. π.Αντωνίου Παπαδογιάννη

Αισθανόμαστε την ανάγκη και την υποχρέωση, λίγες μόνο ημέρες μετά τον ξαφνικό χαμό του συζύγου και πατέρα μας Πρωτοπρεσβυτέρου Αντωνίου Παπαδογιάννη, να ευχαριστήσομε από καρδιάς όλους εκείνους οι οποίοι βρέθηκαν κοντά μας και εξέφρασαν ποικιλότητα τη συμμετοχή τους στο πένθος μας.

Ιδιαίτερα ευχαριστούμε το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ.κ. Ειρηναίο, ο οποίος, από την πρώτη στιγμή των δυσκολιών της υγείας του ανθρώπου μας, ήταν δίπλα μας και μας στήριζε με τις ευχές του, αλλά και μετά το θάνατό του, χωρίς να υπολογίσει κόπο και ταλαιπωρία, ανέλαβε όλη την προετοιμασία του για την ταφή. Επίσης τον ευχαριστούμε για την ομιλία του στην Εξόδιο Ακολουθία, η οποία για μας ήταν ένα βάλαμο παρηγοριάς στις δύσκολες ώρες αυτές.

Ευχαριστούμε τους Αδελφούς Κληρικούς, οι οποίοι ήρθαν από όλη τη Μητρόπολή μας και όχι μόνο και έλαβαν μέρος στην Εξόδιο Ακολουθία, αλλά και όσους Κληρικούς, με άλλους τρόπους, βρέθηκαν δίπλα μας την ώρα εκείνη. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλομε στον π. Ευάγγελο Τσουρδαλάκη, για την άμεση παραχώρηση του Ιερατικού Τάφου της Ενορίας

Μελάμπων, προκειμένου να γίνει η ταφή.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα, το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της Πνευμονολογικής Κλινικής, της Θωρακοχειρουργικής Κλινικής και της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Ηρακλείου. Οι υπηρέτες αυτοί της υγείας έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους προκειμένου να τον βοηθήσουν να ξεπεράσει το πρόβλημα της υγείας του, όπως επίσης και το προσωπικό της Πνευμονολογικής Κλινικής και της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας του Νοσοκομείου Ρεθύμνου και όλως ιδιαιτέρως τον Γιατρό κ. Χαράλαμπο Παππά, ο οποίος κυριολεκτικά και εκτός των αρμοδιοτήτων του, αναλώθηκε για να τον βοηθήσει.

Ευχαριστούμε επίσης όσους κατέθεσαν είτε στέφανο, είτε κάποιο χρηματικό ποσό και αντι στεφάνου, στη μνήμη του.

Τέλος ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά μας, όλους εκείνους και τον καθένα χωριστά, που βρέθηκαν κοντά μας την ώρα της Εξοδίου Ακολουθίας, μοιράστηκαν μαζί μας την οδύνη και τον πόνο μας και ένωσαν τις προσευχές τους μαζί με τις δικές μας για την ανάπαυση της ψυχής του, αλλά και όσους συγγενείς και φίλους δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν, αλλά με άλλους τρόπους ήταν κοντά μας και μας συμπαραστάθηκαν.

Η Σύζυγος

Πρεσβυτέρα Μαρία Παπαδογιάννη

Τα παιδιά

Πρωτοπρεσβύτερος Εμμανουήλ & Αικατερίνη Παπαδογιάννη

Δημήτριος & Στυλιανή Παπαδογιάννη

Πρεσβύτερος Ιωάννης & Μανωλία Παπαδογιάννη

Μύρων & Βασιλική Δελιδάκη

Ραφαήλ Παπαδογιάννης

Ειρήνη Παπαδογιάννη

Δημήτρης Τζανακάκης

Είχαν αποκτήσει με τη σύζυγο του, την πρεσβυτέρα Μαρία το γένος Κυριακάκη, έξι παιδιά. Είχαν δηλαδή έξι φορές τη χαρά της ζωής στο σπίτι τους. Η γενναία αντίληψη τους για την πολυτεκνία είναι κοινωνικά αξιοπρόσεκτη. Επαινετή! Ο πατήρ Αντώνης Παπαδογιάννης που εγεννήθηκε και μεγάλωσε στις Μέλαμπες, μα εβίωσε όλη την ιερατική του ζωή στα γειτονικά Σακτούρια του Δήμου Λάμπης, έφυγε πολύ πρόωρα. Πολλές αποδόσεις και περισσότερες απολαβές της ζωής τού έπρεπαν ακόμα -μα το μυστήριο του χρόνου στην πορεία της ζωής και στο τελείωμα της είναι πάντα αξεδιάλυτο και μπροστά σ' αυτό με απορία κάθε φορά στεκόμαστε... Η κηδεία του εψάλη την Κυριακή 2 Νοεμβρίου 2014 στα Σακτούρια, και η ταφή του έγινε στις Μέλαμπες. Ακριβοδίκαιη και ακριβοζυγιασμένη κατανομή! Άλλωστε δυό από τα έξι παιδιά του, έχουν από τα Σακτούρια παντρευτεί, ο ιερέας Γιάννης με την Μανωλία Τζανακάκη και η Βασιλική με τον Μύρωνα Δεληδάκη. Τ' άλλα τέσσερα παιδιά είναι ο επίσης ιερέας Μανώλης, ο Δημήτρης, ο Ραφαήλ και η Ειρήνη. Τα δυο τελευταία ονόματα αναφέρονται στους καινοφανείς Μάρτυρες Ραφαήλ, Ειρήνη και Νικόλαο, των οποίων λείψανα φυλάσσονται στον Πατριαρχικό Ναό των στο Σπήλι, όλα τούτα συνέβησαν τα τελευταία χρόνια με φροντίδα του τωρινού Μητροπολίτη κ.κ. Ειρηναίου.

Οι Σακτουριανοί της ηλικίας μου, -οι λίγο νεότεροι και όλοι οι μεγαλύτεροι-, μα και οι γυρωχωριανοί, θυμόμαστε βέβαια τον παπα Γιώργη Παπαδάκη και τον τραγικό θάνατο που βρήκε σε τροχάιο στην Αθήνα. Ήταν στα μισά της δεκαετίας του 1970. Αμέσως τότε στην ενορία μας στα Σακτούρια ήρθε ο νεότερος τότε παπα Αντώνης. Πάνε κοντά σαράντα χρόνια από τότε. Σίγουρα πολλά παιδιά που εβάφτισε πρόλαβε και τα πάντρεψε ο ίδιος, κι αυτό υποθέτω ότι είναι ένα ζωνφό συναίσθημα για έναν Ιερέα. Τον θυμάμαι από την πρώτη στιγμή που ήρθε στο χωριό. Θυμάμαι και τον πεθερό του τον Δημήτρη Κυριακάκη, είχε ένα τρίκυκλο και μ' αυτό ερχόταν στο χωριό. Εμείς είχαμε καφενείο κι έτσι είχα τη δυνατότητα να βλέπω όλους τους επισκέπτες του χωριού. Οι περισσότεροι ήταν Μελαμπιανοί, οι σχέσεις των δυό χωριών είναι μεγάλες και πολύπλευρες. Ήταν μιά αξέχαστη εποχή, πανηγύρια του Τιμίου Σταυρού στο χωριό, γλέντια με τον αξέχαστο μας λυράρη τον Γιάννη Μιχελουδάκη κι άλλους ντόπιους οργανοπαίκτες, το Δημοτικό Σχολείο λειτουργούσε, ερχόταν ακόμα αλωνιστική μηχανή το καλοκαίρι για τα σπαρτά του χωριού, λειτουργούσαν τρία ελαιουργεία, τα κοπέλια αναστατώναμε τις γειτονιές με τις φωνές μας, ο τουρισμός έκανε τα νηπιακά βήματα του στον Άγιο Παύλο. Από τα εκείνα, έως τα τώρα χρόνια ο παπα Αντώνης έζησε αδιάλειπτα και ζωνφό όλες τις στιγμές του χωριού και των χωριανών. Αναστάσεις και δεκαπενταύγουστους, γέλια και τραγούδια μα και δάκρυα και πίκρες, πυρκαγιές που κατέστρεψαν περιουσίες μα και αναζωογονήσεις του χωριού. Καταδεκτικός ιερέας, λεβέντης άνθρωπος, πανύψηλος άντρας -θεόρατο θα τον ονόμαζε κανείς, επομένως ορατό και από τον Θεό-, δεν έλειψε από παρέα μερακλήδων, δεν αμέλησε να λειτουργήσει και τα πολλά ξωκλήσια του χωριού, κάποια αναστηλώθηκαν και φροντίστηκαν στα χρόνια της ποιμαντορίας του. Ήταν δραστήριος ιερέας με εμβέλεια σε όλη την περιφέρεια της Μητρόπολης, μέλος του Επισκοπικού Δικαστηρίου, μα όλη αυτή την ιερατική δράση του, άλλοι αρμοδιότεροι εμού ασφαλώς θα ιστορήσουν.

Απέναντι από το πατρικό μου σπίτι στα Σακτούρια είναι ένα θεόρατο σήμερα δέντρο. Εκείνο το δέντρο το φυτέψαμε μαζί, τις πρώτες μέρες που ήρθε στο χωριό, ως ταπεινό από

μέρους του προσκύνημα στο χώμα του χωριού που ήρθε. Παιδάκι τότε εγώ, μου ανέθεσε να το ποτίζω, κι εγώ πάλι λίγο καιρό μετά ανέθεσα το πότισμα στη μάννα μου, όταν έπρεπε να έρθω στο Ρέθυμνο, στο Γυμνάσιο. Το δέντρο αυτό θα μου θυμίζει για πάντα τον πατέρα Αντώνη Παπαδογιάννη, ένα άνθρωπο που -με πολλούς άλλους ακόμα- έβαλαν πολλές όμορφες εικόνες στα παιδικά μου χρόνια. Θα τον θυμόμαστε όλοι με αγάπη και σεβασμό